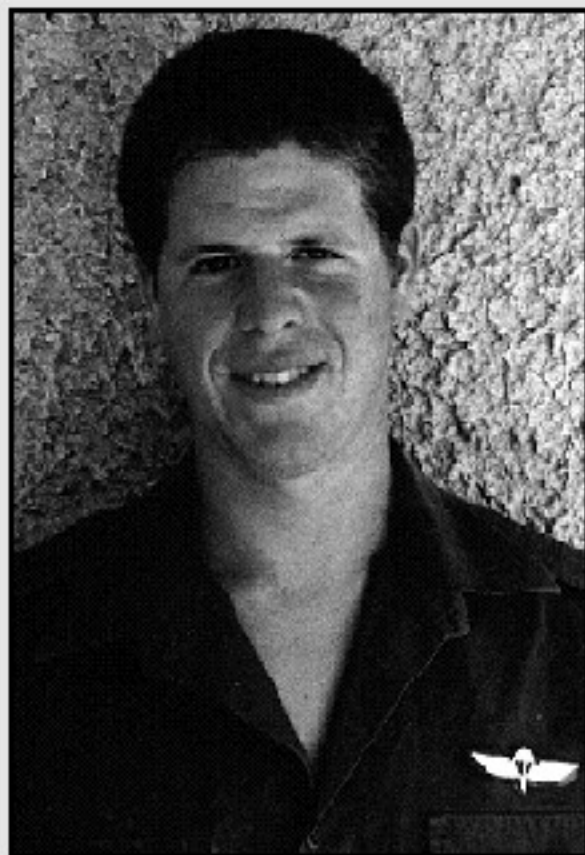

לזכרו של ספרו מארי ז"ל

ספרו מארי

שירים לזכרו של שפרו מארי ג'יל

הסתיל לתפור

הסתילים אהבנו

סלנו כוונות

עם אהן שבה.

הסתיל להיות

התקוות אהבנו

חלמנו חלום

הלינה שחור.

הסתיל להרעיש

רעשות אהבנו

ישבנו צומא

עם מהל וחיוק.

יובי

8.11.81

שירים לזכרו של שפרו שארי גיל

יִרְקַצ לִיבוּ הַעֵר
לְנוֹכַח חַמּוּקֵימָה
יְהַפֵּק לְרֵף הַוַּעַר
בְּאֵינָה לְצוּמֵק תְּבִיבָת
תְּכַיֵּב לְפִי רֵפֶשׁ מֵרַע
חֲמִצָּן מְקוֹר תּוֹחֵלֶת
אֵין צוֹק חֲזָרָה

שִׁמְרוּ נֶפֶשׁוֹ
יֵלֵק לְמַדְרִיכָה
יֵלֵהוּ לְפִי
הַשֵּׁמוֹ מְלֻכִים
יִרְצֵ הַמַּעֲלֹת הַקּוֹר
לְשׁוֹמֵ הֵינן לְפִי
הַחֲתִימָה לְעֵר
יֵאֱרִי הַעֵלִף נְעִים
הַחֲמֵלִי אֵינִים

שירים לזכרו של ספרו מארי ג'יל

שנה

זה כל-כך הרבה זמן

שנה

זה חודשים

שבועות

ימים ולילות

שעות

כל-כך הרבה שעות

ואני לא ידעתי

שהשעות יכולות להיות כל-כך ארוכות

כל-כך קשות

שעות של חיים שנדחפים מאחור

שמתקדמים

שירים לזכרו של שרון ארזי ז"ל

ואין בעצם לאן ללכת

והדרך שעברנו

קצרה

לעומת הדרך שעוד לפנינו

והכל כבוד ומעיק ועצוב

כל-כך הרבה עצב יש

בשנה אחת

שנה ארוכה ועצובה

שנה בלי שמרי.

יוכי.

שירים לזכרו של שפרו מארי ז"ל

לעוד יום

והילד שלי כבר לא היה

ואני

שקמתי בלא יודעין

הייתי צריכה להתקף לב

שיגאל אותי מהכשורה המרה

והוא בושש לבוא

והכשורה הגיעה בצהרי יום

כשהילד שלי היה כבר בין המתים.

שעות דור

ואני לא הרגשתי

בשש וחצי בבוקר

כששמרי בהרג

אני עוד ישנתי

והרי הייתי צריכה להרגיש

שלקחו לי ילד

ואני חלמתי

חלום מתוק

שלא יחזור עוד לעולם

והבוקר העיר על פניו המתים

ואני עם שמש של בוקר

שטפתי פני

שירים לזכרו של שפרו מארי ז"ל

שעולמי הולך להחרב

בצהריים

לאחר תרגיל

והילד שלי שחגג בערב

חגג את ערב מותו

בצחוקו המלא

בעיניים קורנות

ולא נודע לו

שאת ערב מותו הוא חוגג

ואני האָט באתי פתח הבית

למנוע ממנו לנוס מהחיים

והחכרים חיכו במכונית

לקחת אותו אלי מוות

והבור שנכרה לו

עדיין לא נודע

בשתיים עשרה כלילה

טרם.

ואנחנו אספנו מסיבת פרידה

של יום הולדת ה-20

לילד שהלך

עם חיוך רחב

של אמונה באדם.

שירים לזכרו של שפרן מארי ז"ל

והאדם שפך דם
של ילד ללא נקם
ורחץ ידיו בחול מדבר
עם זריחת שמש של בוקר
ואני לא ידעתי
שגזר דין מוות
נפל
בשש וחצי בבוקר
בין חולות המדבר
בעומק ילדי
בליבי הנשבר.

יוכי.

שירים לזכרו של שפרו מארי ז"ל

שמרי שלנו!

עומדים כאן כולם.

כולם שכה אהבת.

אהבת את המשפחה,

אהבת את חבריך,

אהבת את הקטנה - עד כלות.

עומדים כאן מול הסלע הענק -

ומבעדו נבט מבטך הרך,

מראה עניך הטובות, המבריקות,

המביעות רק אהבה.

עומדים כאן תמיד.

באים אנו אליך

ולא מאמינים,

לא מאמינים,

לא מ-א-מי-נים!

סבתא אסתר וסבא פולל

שכה אהבוך

דברים לזכרו של שרון מארי ז"ל

דברים על הקבר / יואב סרגלית

שמרי,

מצאתי לנכון לחרוג מהמקובל, ובמקום הספד - לומר כמה דברים אישיים, מלב אל לב, דברים שלא יכולתי לומר קודם, אך איני יכול לנצור אותם עמי.

דבר ראשון - אהבתי אותך. אהבתי אותך בכל לבי. שבית אותי עוד בהיותך ילד: פצצת מרץ וחרן שלא ניתן היה לעמוד כנגדה. מאוחר יותר, במשק ביה"ס, בטיולים ובפעולות, נוצר קשר אמיתי, והחיבה הפכה לאהבה של ממש.

לא יכולתי לעבור בח"א מבלי לראותך, לשמוע ממך דבר-מה ולזכות לחיוך האדיר שהיה נכון על פניך תמיד. אהבתי לגעת בך, לחוש אותך, ונמסתי כולי נוכח החיוך. חיוך של שמרי, שאין לו תחליף.

ועוד דבר - המסלול הצבאי שלך הוא שחזור מדוייק של אותו מסלול באותה יחידה שעשיתי אני לפני כמעט 20 שנה. מאז ועד לכניסתך למסלול לא היו לנו בנים ביחידה.

זכאן נוספה לאהבה - הגאווה. כל כך הייתי גאה בך, כל כך שמחתי, ועקבתי, ואהבתי לשמוע ולהחליף חוויות, אלא שהיה בינינו הבדל

דברים לזכרו של עפרו אריז"ל

אחד: אצלך - כל קושי, כל בעיה, כל תסכול וכל חשש, היה מלווה בחיוך, חיוך שבאחת גימד הכול. כאילו אין ולא יהיה דבר שיעמוד בפניך.

ודבר אחרון לי אליך, ילד חייכן: משך השנים שחלפו יצרתי בתודעתי ובהכרתי נבחרת, נבחרת עולמית של מיטב הבנים שנפלו ומתו בטרם-עת; זאת נבחרת אדירה, צוות שאין דומה לו והוא איתי תמיד, ואנו מדברים, ומטיילים, פותחים תרמיל ועושים תה, ואז נוסף לכל גם צוחקים והצחוק כמו שהיה, בדיוק אותו הדבר.

אתה, שמרי, מצטרף לצוות, אתה מהמובילים שבו, ושומר לך שם מקום של כבוד.

ולבסוף, יש לי שתי בקשות אליך:

- בלילות שתמצא שאני בוכה - אל תדאג, שמרי, ואל תיקח ללב. אני גרוע בפרידות ולא מסוגל להשלים.

- ובקשה אחרונה: שמור לי מקום שם בצוות: אנסה להשתלב, אפילו שכולם שם צעירים כל כך, יפים ובשיא פריחתם, ואני, הולך ודועך. שמור מקום, ואם לא נבחרת אז לפחות בטריבוונה, שאזכה לראות ולחוש אותך מקרוב.

שלך באהבה אדירה.

דברים לזכרו של שפרו מארי גייל

דברים על הקבר/ מירצה

אנחנו חשבנו שמה אחר כך נתן ביכורים אמא הטנא, כמו שהם יודעים.
עם בארץ אחרת איפה שגא זיברו עברית, איטקה הראתה לנו בזיוק את
המיצחות, היא עדה שישום של מה ומה עד שישום שמה |
הייתה הראשונה שגדעה לה בבטן נשמה את השן של האש היא והייתה
נישתקה והלכה לה לפינה בקיבוץ רק כדי לגדע את הגזעים שמה שום
דבר אחר בשולם מעבד האפרוחים הצהבהבים שמה. כל הזיבורים בינה לבין
רני, כל השנינים והסידורים והתיאומים בינה לבין המשק, בינה לבין עצמה,
בינה לבין השולם - זה רק עניני שומם של היעדים שמה כשכל האנשים
הבנינים של הכרק פוגשים חברים ואחשיים רוחים, הפורים האלה ניקו
מוגעה מהרגעים שגב.

מה עוד יכולת לעשות יוכבד?

מערב שבת ועד צאתו טבעת את הפצעים במים נעימים ובחומרים משככים
ולטבת נפוחיות. גזיבך התפלצת שרק יבוא בפעם הבאה בזיוק ככה - גא
יותר ויוריז גרם גאט, גאט ועוד גרם, שגא יכאב ואת תחשבי על את הפצעים
ובינתיים הוא יחייק ויספר, יספר ויחייק, גא כואב הכל בסדר.
יפה כל כך, רנו! גתעפיות כל כך, עד שזרון אומר גבינות "כמה אני
אוהב גענת רני".

דברים לזכרו של שפרו מארי ז"ל

מה יכולת לעשות עוד יאכבד?
כמה ירחים אפשר היה להצטנינו כן - הוא העביר לעשייתו ואת ניצבת
למרחוק.
לם שם נתת לנו, שכל מי שאי יצא ממנו יקרא שימרי - אף ידע את
לזכר האחריות שהיפקדת בידי.
לא היה לו קש שם, במיזגר שהוא העביר, כן נס ליחו וכן בצקה רגע, והוא
סיפר על הארץ והוא רצה את הארץ ויותר לא יוכח אפיה לבוא.
ואנחנו מהלכים על האדמה, מה יבא עלינו שחר אומרת שבשבתות, כשא
תבוא לעבודת ארזות בוקר אתה תפליח ממקום טוב, ואנחנו נספר תזכור
וספר עליך מה שסיפרת לנו, כי סיפרת כי כל כן יפה איפשרת, לנו לדעת
עליך ככה שבחור בן 20 יכוח לדעת.
אחר הוא יום בטירתה של רחל, אם האמהות ממקום מושבה ברמה בזרע
אברתה היא ניצבת ומביטה בעיני הבנים שזוברים לאורכה ולרוחבה של
הארץ, מנגבת מהם אבק דרכים ויודעת מי לא ישוב קודה ברמה נישא, נהי
בכי תמרורים מבכה על בניה ממאנת לפינחם כי איננו
ואת תאמרי לה יאכבד כאם לאם:
ראי רחל, ראי ריבון עולם!

דברים לזכרו של שפרו מארי גייל

מארי!

עוד מעט יכסו אותך בקרי ברחים רבים,
אבא אני אגיש עק צר ששמועם עא יבוע!
כי שזורים בו:
אמא ואבא,
אחים ואחיות,
נזנים ונזנות,
אחינים ואחיניות,
סבים וסבתות,
רע סבא ורעא סבתא.
מארי!
לך הוצר עמי!

דברים לזכרו של שפרו מארי ג'יל

המינים לא נכתבו מראש ולא קראתי אותם מהכתב. בטקס
הזווייה נאמרו מינים מעלות רגש ואהבה גם שיר הושר עק
מפי שרע'ה שרון ואחיה. פי עשו וצבי המינים, כי מוזי נצבו
צרי - פרחים רבים, גם מימני וגם משמאלי. אבא אני רציתי
שהגיש עק צר ששזורים בו כע בני - המשפחה.
הצר הזה יהיה תמיד סביבך, אפילו שלא יראה - אבא תמיד
יהיה!!!

מעולם לא נתן שיעקרו ממנו אף פרח אחד נוסף.
אחתום במינים שנהגתי לחתום בסיום ברכה ליום הועזת,
בציון אירועים שהיו סימני - דרך בחייך הקצרים, גם בסיום
כע פתק קטן שנהגתי להוסיף עכע חביבה וכך אסיים גם
הפעם.

מאתנו

האופרים והמתגעגעים

סבתא אסתר

וסבא סושו

דברים לזכרו של שרון מארי גיל

בשם הרב סבא בן ה-91 והרב סבתא בת ה-88,
בשם 22 הנניס וכס בני משפחות שרון, אני נפרדת ממך
שאר

אהבנו אותך שאר הקרנת סביבך חום וטוב לב תמיד
כנפגשו - חיוק עבבי ונשיקה אהבנו אותך
הוריק, יוכי זרני קראו עכונכם שמת ג-ש"
לם אני אומר עק ג-ש" שזום שאר
שזום, שזום, שזום
שיהיה כבר שזום

מיסים שנאמרו עם הנחת הזר בשם משפחות שרון

צוה רותי

דברים לזכרו לפרו מארי ז"ל

יום אחרי שהלכת, שמעתי רעמים שהזכירו את אותו צחוק מחגלגל, אין סופי.
יום אחרי שהלכת, ראיתי ברקים שכאילו כרגע יצאו מאותן עינייט, שלנצח
אזכור איך הבריקו תמיד.

יום אחרי שהלכת, הרחתי רם ועשן ומוות אכזר ופרידה כה טופיון וכואב.
יום אחרי שהלכת, הרגשתי סיפות של גשם ראשון זולגונו על פני עם דמעות
מלוחות, עצובות.

יום אחרי שהלכת, לא נכנס אף אחד באמצע סרט, הפריע צחק, וגילה לכולם
מה יהיה בהמשכו; מי הטוב, מי הרע ואין יתפתח הסרט
ואיך יגמר.

יום אחרי שהלכת, לא היה מי שיצלע, לך וימשיך - ולמרות הכאב יונך גם
חיוך.

לא היה מי שיצחק מאותן בדיחות גרועות שאח אף אחד לא
מצחיקות, וממך הוציאו צחוק אדיר מכל הלב.

יום אחרי שהלכת, ישנתי כמו בול עץ בטיולית, כי ידעתי שלא נוגיע ובטעות
תרווך לי על רגליים, פצועות מניווט, או שבלי כוונה
תפיל עלי משהו מהמדף שמעל המושב.

דברים לזכרו של ספרו מארי ז'י

אנה יודע שמרי, אני רוצה לחזור לאותם ימים, כשהייתי שבוז ועבזתי על מסרר לאט לאט, וידעתי שאתה תגמור את המסדר שלך ותכוא לעזור, תסדר בשכיל כולנו סידורים נוטפים, בלי להתלונן בלי רעש, פשוט מכוונה טובה, עם חיוך וצחוק.

אני רוצה לראות אותך צולע בניווט. אני רוצה שתכוא באמצע סרט ותגלה לי את הסוף, שתדרוך עלי בטיוולית ושתצחק מכל בריחה, ואפילו גרועה.

אני רוצה לשבת איתך בג'יפ ולשמוע את פצ'וק מסכיר לך פעם אחרי פעם ששלוליות מים עוכרים לאט, כי אחרת המנוע מתמלא מים ואנחנו מתמלאים בוץ, ואיך שכל פעם מחדש אתה מגיע

לשלולית, לוחץ גז, המנוע נחנק ואנחנו מתמלאים מים ובוץ.

אני רוצה לראות את הרגליים שלך הפצועות ואת הזוית המוזרה שלהן בשעה שהלכת. לשמוע אותך מתרץ, שוב ושוב איך גם הפעם הרר"נט עף רחוק מדי, ושאתה לא מנין למה ואיך לא פגעת. לראות אותך סובל בניווט ולשאול אויך מה נשמע? וכתשובה לקבל אנתה כאב עם חיוך.

לשבת שוב באותו ערב, לפני היום שהלכת, לצחוק, לטפר סיפורים ולדוש באותם נושאים רגילים.

דברים לזכרו לפרו מארי ז"ל

אתה יודע שמרי, שנה אחרי היום שהלכת ועדיין קשה לי לדבר עליך ולכתוב עליך כאילו אינך איתנו.

עדיין כואב לי שמסיבת יום הולדת הפכה למסיבה פוידה עצובה.

שנה אחרי שהלכת ואני עדיין דומע כמו ילד כשאני תושב עליך.

אהבתי אותך, שמרי, ועדיין אהב.

אני רוצה שתדע שכל רעט, ברק וגשם מזכירים

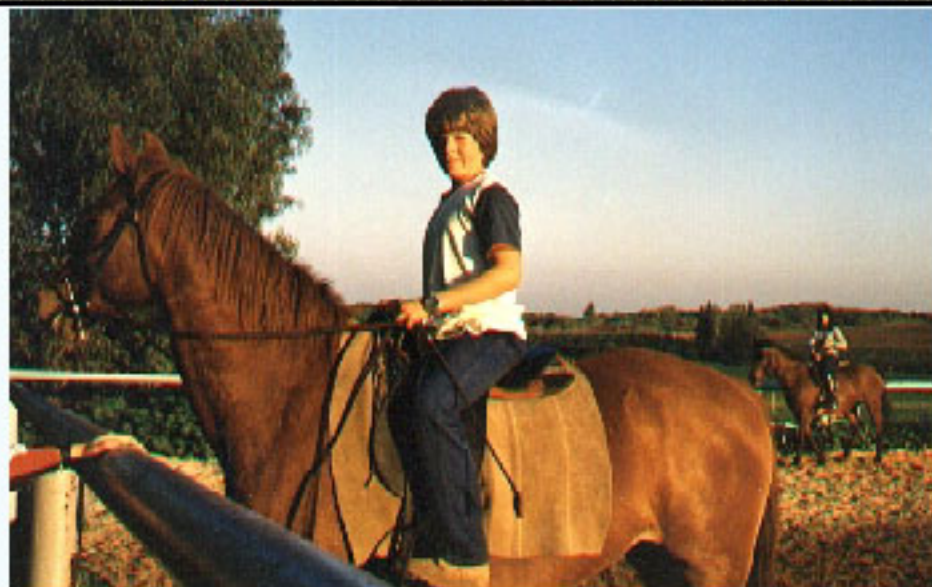
לי את אוחו יום שהיה אחרי שהלכת.

מזכירים לי אותך.

להתראות ג. שחר.

שמרי, בן יוכבד ורן, נולד ב - ד' חשוון תשל"ג(12.10.1972)
לפנות בוקר במפגש בין הלילה ליום.
הוא פרץ החוצה בשאגות קרב, עם שתי רגליים עקומות
הנושקות זו לזו ועם מרץ להפוך את העולם. הוא נרגע
כשהשכיבו אותו. על בטני ואני חבקתי אותו ברכות.
ילד שרץ תמיד קדימה. לא פחד משום דבר וסקרנותו הובילה
אותו לכל מקום שרצה מה שהרגיע אותו יותר מכל אלו היו
הסיפורים.
- יכולנו לשבת שעות ולספר לו ואז עיניו היו בורקות ומוחו
פתוח לקלוט.
ילד חרוץ, מוכן תמיד לעזור ומציע את עצמו לכל משימה.
אהב לטייל. הטבע והשדות משכו אותו והוא באנרגיה הרבה
שלו בלע מרחבי אין סוף.
היה בעל קליטה מהירה ומחשבה חדה.
לשבת הרבה זמן במקום אחד - לא ידע, כל הזמן היה צריך
להיות בתנועה, בעשייה ולהפעיל את גופו הגמיש.

שמרי רכב על סוסים כל יום היה רץ ל"חוות נעם", מנקה, מטפל ורוכב. הוא השתתף בתחרויות בקפיצות מכשולים והיה כגוף אחד עם הסוסה שנשמעה לו בכל. הייתי עומדת ומגהצת לו את החולצה הלבנה שיראה במיטבו והוא הקפיד על כל מרכיב קטן שבקטנים לקראת התחרות. הוא היה 'משוגע על סוסים'. משהייתו הרבה בשמש צמחו על אפו נמשים רבים שערותיו הזהיבו - ילד של טבע. שמרי צמח לגובה בסוף כיתה ט'.

לאחר ניתוח אפנדיציט שעבר ובעקבותיו סיבוך בריאות שנגרר לאורך זמן עם סבל רב פתאום עמד למולנו נער גבה קומה בוגר ומאורגן. הצטיין בלימודים ולקח את הדברים ברצינות. כל מה שעשה, עשה ביסודיות רבה ובריכוז רב ושום גירויים מבחוץ לא יכלו להפריע לו אם החליט לעשות משהו. אהבת חייו הייתה אילת, בת כיתתו מנען. מכיתה י"א נקשרו זה לזו והיא הייתה חשובה לו מכל. גם ההפסקות שגזרה עליו לא יכלו לה, הוא התמיד באהבתו כי רבה והחזיר אותה אליו. הכל התחיל ונגמר באילת ובחזהו הרחב היה לה המקום הראשון.

לאחר שהחלים ממחלתו, נכנס למערכת אימונים לקראת הצבא. חלומו היה להגיע לסיירת מטכ"ל והוא התמיד בפיתוח כושרו הגופני. הלך ללמוד קארטה בראשון לציון ופעמיים בשבוע לאחר הלימודים נסע לאימונים עם הבגד הלבן והחגורה שצבעה השתנה משלב לשלב. שמרי הגיע לחגורה חומה ואחת מתכניותיו לאחר השחרור הייתה להמשיך לחגורה שחורה.

הוא היה עושה "קאטות" על הדשא לפני הבית בתנועות
רחבות וארוכות מלוות בקולות וצעקות.

נושא עבודת הגמר שלו היה השוואה בין שני סגנונות קארטה
והוא השקיע בה את מיטבו אם בחקירה וכתובה ואם בהכנת
שתי ה"קאטות" שעליהן נבחן בביצוע. הכל היה צריך להיות
הכל היה צריך להיות מדויק ומושלם במאת האחוזים. יעיד על
כך כתב ידו. הוא צייר כל אות בשלמות וסידר אותן זו אחר זו
באחידות מושלמת.

שמרי היה רץ בשדות, עושה כושר ושוחה בבריכה שעות.
כולם ידעו כששמרי נכנס לבריכה אבל אף אחד לא ידע מתי יצא.
הוא דרש מעצמו הרבה ואהב את המאמץ והצורך להיות טוב.
שמרי אהב אותנו, את כולנו ותמיד נתן לנו להרגיש כמה
אנחנו חשובים בשבילו.

הוא היה עדין ומאד מאד רגיש, מלא נשמה ולב חם לכולם.
שמרי צמח וגדל, גופו התרחב והיה נעים להביט בו.
עיניו הביעו רוך וגופו תמיד היה דרוך לעשייה.

שמרי לא רצה ללכת לשנת שירות, הוא מיהר להתגייס לצבא. הוא רץ לצבא הכי מהר שיכול. הוא עשה זאת - הוא סיים מסלול עם גאווה רבה אבל בצניעות האופיינית לו. את סמל היחידה נתן לי למשמרת "זה מגיע לך אחרי שטיפלת בי כל כך הרבה".

שמרי סבל מאד מבעיות ברגליים ובסופי שבוע חשף את רגליו לטיפול. בעודו ישן, פתחתי, שאבתי, מרחתי, חבשתי שהרגליים יהיו מוכנות לעוד שבוע. הוא היה חייב להצליח ובכל מחיר והוא הצליח ואנחנו שמחנו איתו.

חגגנו לשמרי יום הולדת עשרים, אמנם קצת באיחור, ביום רביעי 4.11.1992 בביתנו. הכנו סעודה כיד המלך, כמו ששמרי אהב ואני עמדתי בפתח שמרי הציג לי את חבריו לצוות. כל הערב שמרי צחק והיה מאושר ואנחנו עימו לקראת שתים עשרה בלילה החבר'ה החליטו לחזור לבסיס כי עוד באותו הלילה היו אמורים לרדת דרומה לתרגיל.

היה לי קשה להפרד משמרי, רציתי שישאר עוד זזאת לראשונה במשך שירותו בצה"ל
לא היה לו מעיל לצאת לשטח ואני דאגתי והוא ענה לי, כמו שתמיד נהג לומר:
"אמא, אל תדאגי, אני כבר אסתדר, יהיה בסדר".
ושמרי לא חזר.

שמרי נהרג ב - ט' חשוון תשנ"ג (5.11.1992) בצאלים שבנגב,
בשש וחצי בבוקר בתרגיל של היחידה.

ואנחנו נותרנו בלי החיור, בלי שמחת החיים ובלי האהבה הרבה.
הפכנו בין-בוקר למשפחה שכולה - רני ויוכי - הורים שכולים, שרון, שחר ויניב, שחם
ושיר - אחים שכולים, וכולנו אהבנו את שמרי ושמרי אהב את כולנו.

מטות
יד לבנים
תש"ל 2021

משפחה

ע"פ הרמב"ם

הוא עומד על שני עקרונות: ראשון, שיש להבטיח את המשפחה כלכלית. שני, שיש להבטיח את המשפחה רגשית. הרמב"ם מפרט על כל אחד מהעקרונות, ומראה כי הם אינם מתנגדים זה לזה, אלא הם שני צדדים של אותו מטבע.

הרמב"ם מפרט על כל אחד מהעקרונות, ומראה כי הם אינם מתנגדים זה לזה, אלא הם שני צדדים של אותו מטבע.

הרמב"ם מפרט על כל אחד מהעקרונות, ומראה כי הם אינם מתנגדים זה לזה, אלא הם שני צדדים של אותו מטבע.

יחי שמעון
הוא ילד שמור וזיל

... .

יום נסיון
שופים
סלמי סגנון
אקלים נילא סגנון
הח מולקט
קטיל סגנון וכו'
חזקן על שני קולט
סגנון חום
אקלים נילא סגנון
לנשים סגנון וסגנון